

Predikan 3 Söndagen i Advent 2020

Är du den som ska komma?

Johannes sitter ensam i sitt fängelse och börjar tvivla, kanske både på sig själv och på Jesus. Johannes var sträng; han talade tydligt om vad Gud kräver av oss. Till hög och låg, och han hade döpt människor i Jordan och uppmanat alla att omvända sig och bekänna sina synder. Snart kommer domen, Guds dom, ropade han till folket som samlades hos honom; och tro inte att ni kan komma undan den. Men när man frågade honom, om han kunde vara Messias, Räddaren och befriaren som man väntade på, då slog han ifrån sig och sa; Jag är bara en vägröjare, en ropande röst i öknen. Jag bereder vägen för honom som ska komma. Jag döper i vatten, men han ska döpa i helig Ande och eld.

Och nu, när Johannes hade blivit fängslad, då kom han. Att det var Jesus som var Messias, det visste Johannes. De var släkt och kände varandra sen barnsben. Men ändå var det något som inte stämde. När Johannes fick höra vad Jesus gjorde, började han tvivla. För det fattades något; Jesus var för mild och förlåtande, han verkade inte ställa till med dom alls. Hans medlidande

med de misslyckade och dömda stämde inte med vad Johannes väntade sig. Och de Jesus dömde, de skriftlärdade och fariseerna, höll med Johannes om att stränga regler mår folk inte illa av.

Även om de inte gärna ville erkänna att de behövde omvända sig själva också.

Jesus gjorde inte så som många människor gärna vill att kyrkan ska göra idag; bara tala om etik och moral, gärna läxa upp makthavare och sådana som alla tycker illa om. Utom mig själv förstås.

Men det var precis vad Jesus gör; han vänder sig till oss som enskilda människor; han uppmanar oss att inte döma, att förlåta varandra, att vara generösa och hjälpa dem som behöver vår hjälp.

Det kunde Johannes stämma in i, men räckte det? Kunde inte alla hans goda gärningar mot de sjuka och lidande ta udden av Guds krav; en Gud som bara älskar och hjälper får väl ingen respekt? Vi borde väl vara rädda för Gud, frukta honom, som man sa förr. På kakburkens lock i skafferiet stod det; ” Gud ser dig!”, och så har nog Gud varit för många genom tiderna; kontrollanten, den himmelske chefen, det dåliga samvetets överstepräst.

Domaren, utan nåd. Förlåtelse på villkor att man lovar att aldrig göra så igen.

Men Jesus var alltså inte sådan; han förlät utan krav på några löften för framtiden, han brydde sig om dem som alla andra dömde, han botade och reste de slagna upp. Han kunde vara sträng, men då handlade det alltid om att försvara de utsatta, att visa på att våra skyldigheter framförallt gäller dem som är i nöd, de som är svaga och rättslösa; kvinnor, barn, främlingar, sjuka och handikappade. Att inte bry sig om dem är allvarligare än att bryta mot något av de 10 buden, det visar Jesus tydligt.

Mär Jesus svarar på Johannes tvivel om vem han är, så säger han; se på vad jag gör så ska du förstå att det är detta du har berett vägen för; inte en sträng och hård dom, utan syn för de blinda, hörsel åt de döva, liv åt de döda och glädje för de fattiga och utsatta.

Var det fel det Johannes hade sagt och gjort då, kan man undra: är inte Gud sträng, ser han mellan fingrarna, alltså är han bara en mes, som inget vill och inget kan?

Jesus visade att Gud både vill och kan, men han behandlar inte det onda vi gör som Johannes hade tänkt sig; istället

för att döma oss, tar han själv på sig dom och straff, han älskar och förlåter för att förändra oss och världen.

Och det var därför Jesus kom till världen, som ett barn i en krubba, som barn och ung man uppväxt i en liten stad i Galileen, och som vandringspredikant med det glada budskapet, att Gud är med oss och inte emot oss.

Amen